

kunne oppebære de 36,000 Kr.; men saa siger man: Nei, det faar Theatret ikke, det faar kun 15,000 Kr. i Stebet. Det er virkelig urimeligt. Jeg ser nok, at man har motiveret det ved at sige, at de 21,000 Kr. skulde man ellers leve af i Sommermaanederne, men det kan ikke gjælde i dette Theatersaar; thi man kan jo dog ikke leve i Sommermaanederne af Minus 55,000 Kr., og det gaar derfor ikke an, nu kun at ville udbetale Tilskudet med 15,000 Kr. Jeg haaber, det beror paa en Misforstaaelse af det hvide Folkething, naar man har villet trække disse 21,000 Kr. fra, og jeg skal blot udtale, at jeg har set efter for en længere Narraelse og da fundet, at man itadig i Juli Maaned har hævet de $\frac{2}{5}$ Dele, nu 24,000 Kr., netop for at holde paa Maanederne Juli og August, og i April de $\frac{3}{5}$ Dele, nu 36,000 Kr. Det er netop disse, jeg har glædet mig saa meget til, fordi jeg haaber at kunne udbetale dem til Sorø og derved i indværende Theatersaar blive fri for den Gjæld, Theatret skylder Sorø. Der er endnu en Slutningsbemærkning. Jeg nævnedes for de Grunde, der kunde motivere, at der var brugt saa meget i de to foregaaende Theatersaar. En af Grundene var ogsaa Bygningen, thi det kan ikke skjules, at dens Indretning og „Juldendelse“ ikke har været, som den burde være. Den har kostet særdeles mange Penge og Foster hver Dag Penge, fordi man netop har anspændt sig til det Yderste for at tilfredsstille Rigsdagen i Henseende til, at Bevillingerne skulde slaa til. Der er adskillige Mangler ved Bygningen, som gjøre, at man maa anvende ikke ringe Penge derpaa. I nærværende Theatersaar er der f. Ex. lagt et nyt Scenegulv, der har kostet 6,000 Kr.; der er gravet Brønde for at faae Grundvandet ud, endelig er der adskillige Smaareparationer, og i det Hele taget trænger Bygningen i mange Henseender til Eftersyn. Det er ikke længere siden end i Formiddag, at der faldt et stort Stykke Gessims ned — jeg skulde ikke have sagt det, for ikke at skræmme de ærede Herrer fra at gaa i Theatret, hvis jeg ikke var sikker paa, at det i Aften vil slaa i alle Kvæder — vist er det, at et Stykke af den dekorative Gessims er dumpet ned i Dag, saa at Politiet har maattet forbyde Tilskjørsel paa den Side, hvor den pleier at finde Sted. Som sagt, der kræves ikke ringe Udgifter til Theaterbygningen. Jeg ender med, som jeg har begyndt, at i nærværende Theatersaar og i ethvert fremtidigt Theatersaar maa Theatret kunne komme ud af det med det Tilskud, Staten nu giver det, men saa bør Rigsdagen heller ikke tænke paa at formindste dette Tilskud.

N. Rasmussen: Jeg skal tillade mig at begynde mine Bemærkninger med at falde i Thingets Grindring, at med den nye Theaterbygning begyndte Theatret en ny Historie. Jeg tror, det

kan siges, uden at sige for Meget, at, er der nogen Lov, der har stiftet Rigsdagen, saa er det Loven om Theaterbygningen. De, som i 1870 vare Medlemmer af Rigsdagen, ville have i Grindring, hvorledes Talemaaderne vare den Gang, hvilke Forsikringer der kom frem om, hvor god og glædelig og deilig en Fremtid der vilde blive for det nye Theater, og hvor indbringende dette vilde blive i Modsetning til det gamle. Der kunde aldeles ikke være nogen Tvivl om, at, naar det nye Theater blev i Stand og kom i Brug, vilde Theatret kunne bære sine Udgifter. Det var Talemaaden den Gang, og hvorfor brugte man denne Talemaade? For at faae Rigsdagen til at bygge et nyt Theater. Det maa staa i levende Grindring, hvorledes denne Sag om det nye Theater blev ført. Den blev forkastet, blev gjenoptagen, og det kneb meget haardt med at faae den igennem; men Resultatet blev, at der den 18de Juni 1870 blev vedtaget en Lov om en ny Theaterbygning. Den meget ærede Ordfører kom ved Sagens første Behandling med den Udtalelse, at, efter at man havde paatvunget Kjøbenhavns Kommune en saa stor Udgift til en ny Theaterbygning, saa vilde det være uret mod Kjøbenhavns Kommune at standse Theatrets Drift, og at det vilde være Brud paa Tro og Love. Disse Ord af den ærede Ordfører maa jeg tillade mig paa det Bestemteste at modsigte. Theaterloven viser klarligen, at Kjøbenhavns Kommune ikke er tvungen til at yde en eneste Stilling til Theatret. Hvad Kjøbenhavns Kommune har ydet, er aldeles frivilligt, der var ikke ringeste Tvang i saa Henseende; men det er meget naturligt og let begribeligt, at Kjøbenhavns Kommune, som interesserede sig saa overordentlig for at faae den gamle Kasse af Veien fra det Sted, hvor den stod, gav en ikke lille Kapital for at faae den ryddet væk. Det var det Første. Hvad der laa bagved, veed naturligvis Ingen, men Resultatet er blevet saaledes. Nei, naar der forøvrigt skulde være Tale om Brud paa Tro og Love, saa ligger det paa et ganske andet Sted end hos Rigsdagen, og end ydermere staa der jo udtrykkelig i Loven om Theaterbygningen: „Naar der af Kjøbenhavns Kommune uden nogen til Theatrets fremtidige Stilling eller Statskassens Forpligtelse knyttet Betingelse . . .“ Det siges jo klart her, at Statskassen har aldeles ingen Forpligtelse lige overfor Kjøbenhavns Kommune. Naar der nu tidt og ofte er blevet paastaet, at den Stilling, som Theatret har faaet efter denne Theaterlov, er en saadan, at der ikke kan træffes afgjørende Bestemmelser med Hensyn til samme ved Finantsloven, saa vil jeg tillade mig at minde om, hvad Loven siger. Den siger: „Ved Finantsloven 1875—76 fastfattedes, hvorledes den samlede Byggegjæld til Sorø Akademi fremtidig skal afgjøres. Svorefter alle Vedkommende sig have at rette“. Jeg skulde mene, at der er ven Bested om, hvorledes der skal gaa